

Una hija en Tokio

Títol original: *Une part manquante* (AKA: *A Missing Part*) **Direcció:** Guillaume Senez
Guió: Guillaume Senez, Jean Denizot **Països:** Bèlgica, França **Durada:** 98 min **Any:** 2024
Gènere: Drama **Interpretació:** Romain Duris, Judith Chemla, Mei Cirne-Masuki, Tsuyu Shimizu... **Música:** Olivier Marguerit **Fotografia:** Elin Kirschfink **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 20/03/2026

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès i japonès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Cada dia, el Jay condueix el seu taxi per Tòquio a la recerca de la seva filla, la Lily. Separat des de fa nou anys, mai no ha pogut aconseguir-ne la custòdia. Just quan ha perdut l'esperança de tornar-la a veure i està a punt de tornar a França, la Lily puja al seu taxi... però no el reconeix. (FilmAffinity)

CRÍTICA

10/09/2024 - Guillaume Senez s'emporta Romain Duris al Japó amb un drama subtil i mesurat sobre la paternitat en el qual un pare rep una segona oportunitat, i que ofereix una onada d'emoció

El 2018, **Guillaume Senez** i **Romain Duris** van unir forces per brindar-nos *Nos batailles*, una esglaiadora història sobre un pare que es veu obligat a enfrontar-se sol a les seves responsabilitats com a pare després de la desaparició de la mare dels seus fills petits. A *Une part manquante*, que ha estat presentada a la secció Centrepiece del Festival de Toronto d'aquest any, el duo torna a explorar la complexitat de la figura paterna, però aquesta vegada a través de la història d'un home a qui la vida separa de la seva filla.

Un foraster a la ciutat. La pel·lícula comença amb el Jay (**Romain Duris**) al volant d'un cotxe que travessa els carrers de Tòquio a la nit. No triguem a adonar-nos que són una sèrie de decepcions les que han portat aquest solitari protagonista a passar desapercebut i estar al caire d'una crisi nerviosa; que la decisió de voler tornar a França no és sinó una manera de passar definitivament pàgina a un passat massa dolorós. El Jay parla japonès perfectament, coneix la ciutat com el palmell de la seva mà, freqüenta un sento (bany públic japonès) i porta una vida monàstica i mesurada. Tanmateix, a ulls de la societat japonesa, no deixa de ser un *gaijin*, és a dir, un estranger. Quan la Jessica (**Judith Chemla**), una jove i angoixada mare francesa a qui han tret el seu fill, entra a la seva vida, el seu equilibri es trenca per complet. Creia haver deixat enrere la seva obsessió i ja es veia disposat a silenciar les seves emocions i sentiments, però la ira i la determinació a l'hora de lluitar amb dents i unghes de la Jessica fan canviar de parer el Jay. I un dia, en una substitució aleatòria a la feina, creu creuar-se amb la seva filla. Contra tot pronòstic, es precipita cap a una desconeguda, de manera que engega a rodar tota la feina prèvia d'autocontrol i creua una línia vermella amb tota consciència.

Une part manquante, la força del qual està en un guió summament eficaç en què una sèrie de successos insignificants acaben desembocant en una trobada impossible —i en què es pren un camí clarobscur cap a una resolució tan lluminosa com condemnada des del principi—, explora tant l'obsessió d'un pare com la irreconciliable alteritat d'un estranger o foraster. En el seu afany per adaptar-se, el Jay s'oblida de si mateix, de la mateixa manera que desapareix de la memòria de la seva filla. La fortuïta aparició de la Jessica a la seva vida, que no és sinó una mena de reflex invertit del pare que un dia va ser, li va tornant a poc a poc la seva raó de ser, com si les costures del vestit que s'havia forçat a portar s'anessin descosint a poc a poc.

Un cop més, Guillaume Senez explica la història d'un home que troba la seva salvació gràcies a personatges femenins que l'eleven i l'ajuden a reprendre el camí. Filma Japó —el reticent país d'acollida del seu danyat protagonista— des d'una perspectiva gens fetitxista. El Jay ha fet tot el possible per ser un més, i malgrat que gairebé és més japonès que els mateixos japonesos, no aconsegueix integrar-se a la societat. La seva exdona —i la seva antiga família política— el rebutja en la mateixa mesura que el cos social que ha estat intentant habitar. Però aquest fracàs es veu traspassat per una llum cada cop més brillant a mesura que avança la pel·lícula, quan la nit deixa pas al dia i la Lily (**Mei Cirne-Masuki**), la nena que li van arrabassar, comença a ocupar el seu lloc a la narració. I de sobte, un raig d'esperança i un instant de vida es filtren a través de totes les limitacions i reserves, i tot això gràcies a la posada en escena, la subtil fotografia i una banda sonora original que s'atreveix a ser prou lírica com per estar a l'altura de les espurnes que es revifen en el Jay.

Aurore Engelen - cineuropa.org